

MÉS INFORMACIÓ

http://www.memoro.org/es-ca/percorso_dett.php?ID=%28627%29

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:

8 de novembre de 2022, 19 h.

Moderadora: Maria Pons

RAMON SOLSONA

Les hores detingudes

Barcelona, 7 de febrer de 1950

Llicenciat en filologia romànica hispànica per la Universitat de Barcelona, fins el 1992 fou professor a l'ensenyament secundari, activitat que posteriorment canvià per dedicar-se professionalment al periodisme, la literatura i la creació de guions. La seva obra reflecteix la quotidianitat i mostra una gran riquesa de registres i de llenguatge, amb una estructura complexa i una llengua viva. És col·laborador habitual en diferents mitjans de comunicació i el 1994 rebé el premi Avui pel conjunt dels articles publicats en aquest diari.

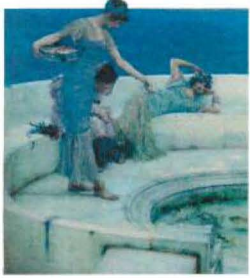
Ha publicat les novel·les *Figures de calidoscopi* (1989), *Les hores detingudes* (1994, premis Crítica Serra d'Or, Lletra d'Or i Prudenci Bertrana), *DG* (1998), *No tornarem mai més* (1999), *Línia blava* (2004), *L'home de la maleta* (2011, premi Sant Jordi 2010), *Allò que va passar a Cardós* (2016, premi Joaquim Amat-Piniella 2018), *Disset pianos* (2019) i *Temps enrere* (2022).

En narrativa breu, és autor de *Llibreta de vacances* (1991) i *Cementiri de butxaca* (2006); i, en prosa de no-ficció, dels reculls d'articles *Reflexions de sala i alcova*, *Ull de bou* i *Ull de vaca*, tots tres publicats el 1995. És coautor dels guions de les sèries de televisió *Agència de viatges* (1991-92), *Estació d'enllaç* (1996-98) i *El cor de la ciutat* (2001).

També ha publicat poesia satírica, amb el pseudònim de Lo Gaiter del Besòs, a *Sach de gemecs* (1989) i, sota el seu propi nom, *Botifarra de pagès!* (2013). És autor dels volums de curiositats lingüístiques *A paraules em convides* (2005) i onomàstiques *Marques que marquen* (2015).

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

literària que arrela en els clàssics i que s'escampa molt més enllà dels quatre carrers i la placeta on fem la vida habitualment."

(Gabriel Galmés. "Les hores detingudes de Ramon Solsona", Diari de Mallorca, 18 de febrer de 1993)

"Una de les habilitats del bon novel·lista és saber contar-nos un esdeveniment des de dins i des de fora. A *Les hores detingudes*, Ramon Solsona fa gairebé un *tour de force* per demostrar com és d'important dominar i fer versemblant la psicologia dels personatges per saber explicar una situació per dins. L'argument, de forma deliberada, no dóna per gaire més: un vidu evoca la mort de la dona, quatre anys enrere, en un accident atzarós mentre visitaven les ruïnes d'Ostia Antica. Ni l'episodi, ni la seva vida marital —a cal's sogres, i amb dues nenes— no surten gaire d'allò que és convencional, previsible. I Solsona rebla amb mestria aquesta grisor que va contracorrent de la narrativa llampant que pretén d'enlluernar-nos a cada pas. No, aquí només el jove vidu reflexiona i reconstrueix l'últim dia en companyia de la dona, i el dolor i l'anàlisi el fan especular amb el 'desordre moral' que la mort ha vingut a imposar en la seva vida.

Això sí, Solsona juga totes les cartes per mostrar com cal interessar el lector en una situació banal: amb l'habilitat dels recursos de l'escriptura. A *Les hores detingudes* res no sembla balder: una certa fatiga insistent, la combinació dels punts de vista, la ironia de descriure'ns la vida de l'escurçó que provocarà el desenllaç fatal (és un dels primers cops que sentim parlar la serp que provoca l'ensulsiada del paradís), el món un punt erudit i, sobretot, la llengua: àgil,

precisa, mesurada. El gran reeiximent de *Les hores detingudes* és que, tot i advertir-nos, d'ençà de les primeres planes, que no hi ha màgia ni final sobtat, ens fa llegir fins al final apel·lant a la nostra compassió humana de voler saber com se'n surt, d'aquest parany tràgic i vulgar de la vida, un personatge igual que la majoria de nosaltres. Potser allò que ens sobta és, justament, que faci prova de tant de sentit comú i d'intel·ligència."

(Francesc Parcerisas. "Les parts i el tot", El País. Quadern, 6 de gener de 1994)

"Passeig per l'amor i la mort. Manllevo el nom de la pel·lícula de John Huston per la comoditat que suposa un títol que sintetitza els eixos fonamentals de *Les hores detingudes*: un passeig que comença i acaba bressolat per imatges de la mort, i darrere del qual es ressegueixen els topants d'una bella història d'amor. Per emfasitzar l'eix i el circuit de la passejada, Ramon Solsona encaixa els fets de la novel·la en un dia de juliol a les ruïnes d'Ostia Antica i se serveix d'una doble al·legoria solar per obrir i tancar la narració. És un passeig d'intensitats, alhora turístic, vital i catàrtic, que s'inicia al cementiri romà del Testaccio, amb la pel·legrinació i la lectura de versos corresponent davant la tomba de Keats, i fineix amb l'atzar de l'accident mortal de la protagonista en un racó poc visitat de les ruïnes d'Ostia. En el colofó de la novel·la, el mateix sol que al primer capítol trencava el vel de la nit per il·luminar les pedres i la història del port de la Roma imperial, ara, en un altre capítol de juliol, deixa caure les darreres llums del dia sobre la tomba d'una dona morta a trenta-cinc anys. Hi ha un xiprer jove a tocar i una làpida amb dos versos de Shakespeare: 'Així com és el sol, nou sempre i sempre vell, / no para el meu amor de dir coses ja dites.'

La correcció i la finesa de la mirada sobre Itàlia, i més concretament la gràcia amb què presenta la Roma clàssica fan que la novel·la pugui arrencar-se desacomplexadament amb les mostres catalanes que han apuntat més bé les essencialitats del món italià. Aquesta és una tradició llarga dins la literatura catalana i ben nodrida de noms i de títols. Potser el millor elogi que hom pot adreçar-li és afirmar que les pàgines italianes de Ramon Solsona, tot i la seva brevetat, no desdiuen gens de les de Pla, Gaziol o Sagarra, les més contundents i afinades, sense dubte, de les que parlen d'Itàlia."

(Isidor Cònsul. "Ramon Solsona, Les hores detingudes", Avui, 20 de febrer de 1994)